

saaledes som den lyder, forekommer det mig, at den dog maasse i sig selv heror paa en Misforstaaelse. Naar nemlig det ærede Medlem spørger mig om, hvorvidt jeg anser Regjeringen for berettiget til at meddele Eiendomsret over Landstrækninger, der ved Udtørring eller paa anden Maade indvindes fra Havet, maa jeg dertil svare: Nei, jeg anser ikke Administrationen for berettiget til at give en saadan Eiendomsret, og jeg maa tilføie, at jeg netop ifølge de Betragtninger, som det ærede Medlem selv gjorde gjældende, heller ikke anser Lovgivningsmagten eller overhovedet Staten for berettiget til at give en saadan Eiendomsret, fordi den ikke selv har den. Efter den hvs os gjældende Ret anses det for en given Sag, at Havet og Havbunden ikke tilhører Noget, men at Staten har en Høihedsret over Vandene, hvorpaa den ved at meddele Koncession til Inddæmning kan — om jeg saa maa sige — renoncere, eller i alt Fald kan den i det Offentliges Interesse stille visse Betingelser for at ville tillade en Mand derpaa at skabe Ting, som kunne blive Gjenstand for Eiendomsret. Det er altsaa i Kraft af Statens Høihedsret over Vandene, at disse Bevillinger meddeles, men ikke i Kraft af dens Eiendomsret, og som Følge deraf lyde Koncessionerne heller aldrig paa, at der meddeles de Vedkommende Eiendomsret over de indvundne Arealer, men paa, at der fra det Offentliges Side Intet er til Hinder for, at der foretages det eller det Arbejde, som de Vedkommende da ved Foranstaltninger, tagne af dem og paa deres Bekostning, gjøre til Gjenstand for deres Eiendomsret ved Paagribelse — om jeg saa maa sige — eller ved Bemægtinge. Jeg anser Administrationen for fuldkommen berettiget til at give den Slags Bevillinger, og den bedste Hjemmel, man i saa Henseende har, er den, som Grundlovens § 27 giver, idet den nemlig siger: „Kongen meddeler dels umiddelbart, dels gennem vedkommende Regjeringsmyndigheder saadanne Bevillinger og Undtagelser fra Lovene, som enten ifølge de før 5te Juni 1849 gjældende Regler ere i Brug, eller hvortil Hjemmel indeholdes i en siden den Tid udgiven Lov.“ Der er nu ikke den fjerneste Tvivl om, at disse Bevillinger have

været stærkt i Brug ogsaa før 5te Juni 1849, og der er altsaa en grundlovmæssig Hjemmel for, at Kongen enten umiddelbart eller, som det sker i dette Tilfælde, ad mandatum kan give den Slags Bevillinger. Det ærede Medlem vil maasse sige: Sa, dette erkjender jeg, men Spørgsmaalet er, om der ikke kan være Anledning til at søge at begrænse dette Forhold nærmere ved Lov. Jeg vil dertil svare, at det forekommer mig, at navnlig nogle af de Forhold, som det ærede Medlem fremdrog, men som rigtignok efter min Overbevisning saa udenfor Forespørgselen, kunde egne sig til en ny Lovgivning, men forsaavidt der er Spørgsmaal om selve disse Bevillinger, er det min Overbevisning, at Sagen ikke godt kan ordnes paa anden Maade end paa den, der for Tiden følges, og som det ærede Medlem ganske rigtig har angivet. Enten siger man: Der er for det Offentliges Vedkommende Intet i Veien, eller man siger: Det Offentlige kan kun give Tilladelse til at gjøre det under de og de Betingelser, som man finder det nødvendigt at foreskrive i det Offentliges, f. Ex. i Skibsfarens Interesse; og af Billighedshensyn overfor de Mænd, hvis Eiendomme grændse op til det omhandlede Vand, forlanger man altid, hvor der er flere Ciere, og det ikke er dem selv, som søge Koncession, at der afholdes en Aftedsforretning for at give de Mænd, som paa en eller anden Maade maatte være interesserede i, at dette Foretagende ikke finder Sted eller i alt Fald kun finder Sted paa visse Betingelser, Kærlighed til at komme frem med de Krav, de maatte mene at have. Som det ærede Medlem rigtig bemærkede, er det paa Foranstaltning af de vedkommende retlig interesserede ikke vanskeligt at opnaa, at der gennem Justitsministeriet gives Landvæsenskommissionerne en dømmende Myndighed til at afgjøre disse Sager, forsaavidt de ikke kunne ordnes gennem Forlig, men jeg tror ikke, at Sager som disse, der i Reglen meget betydeligt ville komme til at afhænge af de lokale Forhold, overhovedet egne sig til at gjøres, til Gjenstand for Love. Jeg for mit Vedkommende er fuldstændig overbevist om, at man, naar det kommer til Stykket, og man skal til at skrive disse Love, vil